

надати судам право розглядати ті жалоби й обвинувачування чиновників, не питаючи на се дозволу у начальства тих підсудних, а правом присуду а винуватих чиновників усіх збитків.

Суд незалежний і рівний для всіх без усяких виключок, з однаковим для всіх порядком жалоб і розглядом діл, з безвизомним для чиновників процесуальним ладом—ось в чім та найвища гарантія законності, на яку треба Думі звернути свою увагу негайніше.

Коли суд матиме право, судивши як зараз „по Указу Его Императорського Величества“, поминути всяке начальство і на підставі твердого закону посадити під арешт пристава, справника, всякого чиновника, або накласти на чи новцяку ту кару, яку визначено в законі за той чи инший злочин, або злочин, і присудити з того чиновника всі збитки й шкоди, не питаючи на се дозволу од його начальства, тоді тільки закон стане на те місце, яке він повинен мати в державі, і тоді тільки ми матимемо забезпечку законності. Проще і треба подбати нашій Думі, як найшвидше.

С. Просвітянин.

Полонізаційна діяльність галицького сейму.

(Від власного кореспондента).

Львів, 23 цвітня.

Теперішній політичний лад Галичини заперіть полякам на всіх полях політичного життя рішачою більшістю. Користуючись цим, вони стремлять добути для Галичини як найбільш незалежне становище в австрійській державі, щоб таким чином іти без ніяких перешкод до завітної мети історичної Польщі: до повної полонізації Східної Галичини.

Цю мету польської політики в Галичині має все на увазі й галицький сейм, у якому рішає польська більшість, зложена з шляхетських, народо-демократичних і ріжних бучім-то демократичних елементів, які однаке в національних справах ідуть усе солідарно з шляхтою і народними демократами. І остання сесія галицького сейму, яка тривала з 1 лютого до 6 марта цього року знов дала нагоду польській політиці зблизитися до своєї мети.

Ми не станемо входити в подробиці діяльності сейму в тій сесії, тільки дамо огляд тої полонізаційної роботи, яку він виконав.

Згадаємо ще тільки, що найважнішу справу, якою интересується цілий край, справу виборчої реформи до галицького сейму, сейм відложив на цьогорічну січневу сесію, чим обурив проти себе широкі народні маси.

За те весь час, який лишився йому від обов'язкових робіт, обернувся він на згадану полонізаційну роботу.

Цю роботу робив він—можна сказати—і негативно і позитивно.

Негативно—відкидаючи всі внесення українських послів, якими вони домагалися заспокоїти хоч найважливіші національно-культурні потреби українського народу. Внесення посла Олесьницького, щоб сейм звернувся до центрального правління за покляком задовольнити українські домагання в університетській справі і приступити до заложення окремого українського університету,—відкинуто. Так само відкинуто внесення того ж посла Олесьницького, змінити краєвий закон про викладову мову в середніх школах, по якому української середньої школи неможна заложити без дозволу сейму,—так, щоб в середніх школах, які на далі закладатиме правління, заводити таку викладову мову, якою говорять більш половини людності в данному повіті. В кінці відкинуто внесення, щоб заложити кілька нових українських гімназій.

Як видно з цього, українські послі домагалися від галицького сейму для свого народу дуже небагато, особливо в порівнянні з тим, що на всіх тих полях мають галицькі поляки,—але польська більшість і на це не хотіла згодитися.

Позитивно-ж виявилася полонізаційна діяльність галицького сейму в ухваленні таких законів, які скріплюють польський характер цілої Галичини супроти теперішнього стану. Таких законів галицький сейм ухвалив на останній сесії три: про Краєву Шкільну Раду, про учительські семінарії та про урядову мову автономних урядів.

Краєва Шкільна Рада, яка заправляє народними і середніми школами в Галичині, по краєвому закону з 1904 р. зовсім в польських руках: на 16 членів-делегатів є в ній тільки 4 українці, тай то тільки такі, яких захоче уряд. Тепер ходило о те, щоб їй віддати під виключну владу усі справи народної школи. З тою метою введено на останній сесії мовий закон, який скріплює польський характер цілої Галичини супроти теперішнього стану. Таких законів галицький сейм ухвалив на останній сесії три: про Краєву Шкільну Раду, про учительські семінарії та про урядову мову автономних урядів.

Краєва Шкільна Рада, яка заправляє народними і середніми школами в Галичині, по краєвому закону з 1904 р. зовсім в польських руках: на 16 членів-делегатів є в ній тільки 4 українці, тай то тільки такі, яких захоче уряд. Тепер ходило о те, щоб їй віддати під виключну владу усі справи народної школи. З тою метою введено на останній сесії мовий закон, який скріплює польський характер цілої Галичини супроти теперішнього стану. Таких законів галицький сейм ухвалив на останній сесії три: про Краєву Шкільну Раду, про учительські семінарії та про урядову мову автономних урядів.

Краєва Шкільна Рада, яка заправляє народними і середніми школами в Галичині, по краєвому закону з 1904 р. зовсім в польських руках: на 16 членів-делегатів є в ній тільки 4 українці, тай то тільки такі, яких захоче уряд. Тепер ходило о те, щоб їй віддати під виключну владу усі справи народної школи. З тою метою введено на останній сесії мовий закон, який скріплює польський характер цілої Галичини супроти теперішнього стану. Таких законів галицький сейм ухвалив на останній сесії три: про Краєву Шкільну Раду, про учительські семінарії та про урядову мову автономних урядів.

Краєва Шкільна Рада, яка заправляє народними і середніми школами в Галичині, по краєвому закону з 1904 р. зовсім в польських руках: на 16 членів-делегатів є в ній тільки 4 українці, тай то тільки такі, яких захоче уряд. Тепер ходило о те, щоб їй віддати під виключну владу усі справи народної школи. З тою метою введено на останній сесії мовий закон, який скріплює польський характер цілої Галичини супроти теперішнього стану. Таких законів галицький сейм ухвалив на останній сесії три: про Краєву Шкільну Раду, про учительські семінарії та про урядову мову автономних урядів.

Краєва Шкільна Рада, яка заправляє народними і середніми школами в Галичині, по краєвому закону з 1904 р. зовсім в польських руках: на 16 членів-делегатів є в ній тільки 4 українці, тай то тільки такі, яких захоче уряд. Тепер ходило о те, щоб їй віддати під виключну владу усі справи народної школи. З тою метою введено на останній сесії мовий закон, який скріплює польський характер цілої Галичини супроти теперішнього стану. Таких законів галицький сейм ухвалив на останній сесії три: про Краєву Шкільну Раду, про учительські семінарії та про урядову мову автономних урядів.

Краєва Шкільна Рада, яка заправляє народними і середніми школами в Галичині, по краєвому закону з 1904 р. зовсім в польських руках: на 16 членів-делегатів є в ній тільки 4 українці, тай то тільки такі, яких захоче уряд. Тепер ходило о те, щоб їй віддати під виключну владу усі справи народної школи. З тою метою введено на останній сесії мовий закон, який скріплює польський характер цілої Галичини супроти теперішнього стану. Таких законів галицький сейм ухвалив на останній сесії три: про Краєву Шкільну Раду, про учительські семінарії та про урядову мову автономних урядів.

Краєва Шкільна Рада, яка заправляє народними і середніми школами в Галичині, по краєвому закону з 1904 р. зовсім в польських руках: на 16 членів-делегатів є в ній тільки 4 українці, тай то тільки такі, яких захоче уряд. Тепер ходило о те, щоб їй віддати під виключну владу усі справи народної школи. З тою метою введено на останній сесії мовий закон, який скріплює польський характер цілої Галичини супроти теперішнього стану. Таких законів галицький сейм ухвалив на останній сесії три: про Краєву Шкільну Раду, про учительські семінарії та про урядову мову автономних урядів.

Краєва Шкільна Рада, яка заправляє народними і середніми школами в Галичині, по краєвому закону з 1904 р. зовсім в польських руках: на 16 членів-делегатів є в ній тільки 4 українці, тай то тільки такі, яких захоче уряд. Тепер ходило о те, щоб їй віддати під виключну владу усі справи народної школи. З тою метою введено на останній сесії мовий закон, який скріплює польський характер цілої Галичини супроти теперішнього стану. Таких законів галицький сейм ухвалив на останній сесії три: про Краєву Шкільну Раду, про учительські семінарії та про урядову мову автономних урядів.

Краєва Шкільна Рада, яка заправляє народними і середніми школами в Галичині, по краєвому закону з 1904 р. зовсім в польських руках: на 16 членів-делегатів є в ній тільки 4 українці, тай то тільки такі, яких захоче уряд. Тепер ходило о те, щоб їй віддати під виключну владу усі справи народної школи. З тою метою введено на останній сесії мовий закон, який скріплює польський характер цілої Галичини супроти теперішнього стану. Таких законів галицький сейм ухвалив на останній сесії три: про Краєву Шкільну Раду, про учительські семінарії та про урядову мову автономних урядів.

Краєва Шкільна Рада, яка заправляє народними і середніми школами в Галичині, по краєвому закону з 1904 р. зовсім в польських руках: на 16 членів-делегатів є в ній тільки 4 українці, тай то тільки такі, яких захоче уряд. Тепер ходило о те, щоб їй віддати під виключну владу усі справи народної школи. З тою метою введено на останній сесії мовий закон, який скріплює польський характер цілої Галичини супроти теперішнього стану. Таких законів галицький сейм ухвалив на останній сесії три: про Краєву Шкільну Раду, про учительські семінарії та про урядову мову автономних урядів.

Краєва Шкільна Рада, яка заправляє народними і середніми школами в Галичині, по краєвому закону з 1904 р. зовсім в польських руках: на 16 членів-делегатів є в ній тільки 4 українці, тай то тільки такі, яких захоче уряд. Тепер ходило о те, щоб їй віддати під виключну владу усі справи народної школи. З тою метою введено на останній сесії мовий закон, який скріплює польський характер цілої Галичини супроти теперішнього стану. Таких законів галицький сейм ухвалив на останній сесії три: про Краєву Шкільну Раду, про учительські семінарії та про урядову мову автономних урядів.

Краєва Шкільна Рада, яка заправляє народними і середніми школами в Галичині, по краєвому закону з 1904 р. зовсім в польських руках: на 16 членів-делегатів є в ній тільки 4 українці, тай то тільки такі, яких захоче уряд. Тепер ходило о те, щоб їй віддати під виключну владу усі справи народної школи. З тою метою введено на останній сесії мовий закон, який скріплює польський характер цілої Галичини супроти теперішнього стану. Таких законів галицький сейм ухвалив на останній сесії три: про Краєву Шкільну Раду, про учительські семінарії та про урядову мову автономних урядів.

Краєва Шкільна Рада, яка заправляє народними і середніми школами в Галичині, по краєвому закону з 1904 р. зовсім в польських руках: на 16 членів-делегатів є в ній тільки 4 українці, тай то тільки такі, яких захоче уряд. Тепер ходило о те, щоб їй віддати під виключну владу усі справи народної школи. З тою метою введено на останній сесії мовий закон, який скріплює польський характер цілої Галичини супроти теперішнього стану. Таких законів галицький сейм ухвалив на останній сесії три: про Краєву Шкільну Раду, про учительські семінарії та про урядову мову автономних урядів.

Краєва Шкільна Рада, яка заправляє народними і середніми школами в Галичині, по краєвому закону з 1904 р. зовсім в польських руках: на 16 членів-делегатів є в ній тільки 4 українці, тай то тільки такі, яких захоче уряд. Тепер ходило о те, щоб їй віддати під виключну владу усі справи народної школи. З тою метою введено на останній сесії мовий закон, який скріплює польський характер цілої Галичини супроти теперішнього стану. Таких законів галицький сейм ухвалив на останній сесії три: про Краєву Шкільну Раду, про учительські семінарії та про урядову мову автономних урядів.

Краєва Шкільна Рада, яка заправляє народними і середніми школами в Галичині, по краєвому закону з 1904 р. зовсім в польських руках: на 16 членів-делегатів є в ній тільки 4 українці, тай то тільки такі, яких захоче уряд. Тепер ходило о те, щоб їй віддати під виключну владу усі справи народної школи. З тою метою введено на останній сесії мовий закон, який скріплює польський характер цілої Галичини супроти теперішнього стану. Таких законів галицький сейм ухвалив на останній сесії три: про Краєву Шкільну Раду, про учительські семінарії та про урядову мову автономних урядів.

Краєва Шкільна Рада, яка заправляє народними і середніми школами в Галичині, по краєвому закону з 1904 р. зовсім в польських руках: на 16 членів-делегатів є в ній тільки 4 українці, тай то тільки такі, яких захоче уряд. Тепер ходило о те, щоб їй віддати під виключну владу усі справи народної школи. З тою метою введено на останній сесії мовий закон, який скріплює польський характер цілої Галичини супроти теперішнього стану. Таких законів галицький сейм ухвалив на останній сесії три: про Краєву Шкільну Раду, про учительські семінарії та про урядову мову автономних урядів.

тельських семінаріях викладова мова може бути або польська й українська (для одних предметів одна, а для других друга); за те не може бути семінарі, де викладова мова була-б тільки українська. Для підготовки вчителів для українських народних шкіл не може бути української вчительської семінарії,—ось вага того законопроекту з національного боку.

Автономні уряди в Галичині—це Краєвий Виділ та повітові, городські і громадські ради. Урядова мова в цих урядах була досі майже скрізь польська, навіть в чисто українських сільських громадах, які, боячись вищої влади, не заводили в себе української урядової мови, хоч мали до цього повне право. А в радах повітових і городських і говорити нічого: тут більшість польська, то й урядова мова польська.

Але із зростом національного свідомості серед українського народу цей стан міг би змінитися: сільські громади в Східній Галичині могли-б завести українську урядову мову і тоді пропав урядовий польський характер українських сіл. Цього й боялася польська більшість сейму і через те вносила законопроект, який мав на меті зміцнити теперішнє становище, а на будуче утруднити зміну урядової мови. Цей законопроект постановляє, що урядова мова в автономних урядах має бути така, яка була тоді, коли законопроект став законом; коли-ж городська, повітова чи громадська рада захотіла-б змінити урядову мову на иншу, то на це треба одкинути окреме засідання, на якому мусять бути присутніми три чверті членів ради, щоб воно могло рішати в сім повіті. Коротко кажучи, цей законопроект постановляє: урядова мова в автономних урядах нехай буде польська (бо така була досі), а як би хто хотів завести українську, то це буде доводити важко, бо майже в кожній громаді знайдеться чверть членів ради, які при теперішньому режимі в Галичині будуть проти української мови.

Щоб цей закон непростився, за сев ею полонізаційною метою, українські послі галицького сейму видали покляк до українських громад, щоб вони заводили в себе українську урядову мову, поки ще той закон оект став законом, так що він застав уже в українських громадах українську урядову мову. На цей покляк послів почало відкликатися щораз більше громад.

Цю так затривожило польських політиків, що вони постаралися як мога швидко, щоб їх законопроект дістав царську санкцію і таким чином став законом. І це зроблено справді з великим поспіхом: 1 марта законопроект ухвалено в сеймі, а 27 марта він уже дістав царську санкцію.

До того часу ухвалила завести в себе українську урядову мову як-раз 1000 громад. Але й тепер, коли обов'язує новий закон і заводити українську урядову мову значно трудніше, цей рух зривається далі і досі маємо звіст з про 1,411 громад, які заводили в себе українську урядову мову.

Двом першим законопроектам: про Краєву Шкільну Раду і про вчительські семінарії, не гровить ніяка небезпека з боку українців і тому санкцією їх центрального правління так не спішіть. Але й вони мають царську санкцію за певнену і нині—завтра мають бути затвержені.

Цей полонізаційної роботи галицький сейм доконав, очевидно, не без підмоги з боку центрального правління. Клім переводилися виборча реформа до австрійського парламенту, між теперішнім австрійським прем'єром Беком і „Польським Колом“ стала така умова, що „Польське Коло“ погодуватиме з виборчою реформою, а за те кабінет Бека підіприме справу розширення автономії Галичини, Галицький сейм ухвалюватиме законопроекти в напрямі розширення автономії Галичини, себто в напрямі розширення і скріплення польських впливів у Галичині, а прем'єр постаратиметься, щоб ті законопроекти дістали царську санкцію.

Маячи таке задоволення Бека, польська більшість галицького сейму влязла на останній сесії до тої полонізаційної роботи, яку ми вище оглядали.

Таким чином полонізує українську частину Галичини не тільки польська більшість галицького сейму, але й австрійське правління, яке агожується на все те, що вона зробить,—дарма, що те правління, по особливим державним законам повинне забезпечити всім народностям держави національний розвиток. Але основні закони—одно, а австрійсько-польська політика супроти українського народу—друге...

М. Лозинський.

З газет та журналів.

Не сьогодні—завтра виявляться результати виборів по Галичині до видільного парламенту на підставі нового виборчого закону. Українські партії напружили свої сили, щоб вибороти собі всі нові мандати, призначені їм законом; боротьбу доведеться провадити на два фронти—не тільки з поляками, але й з москвофільським напрямом.

Тепер уже більш-менш вивсяється, що москвофільська робота не матиме успіху, і коли й матиме яке значіння, то хіба для того, щоб рішуче зирвати маску з цього шкідливого напрямку, розкрити всі способи його махінації, направлених не стільки на придбання собі нових мандатів (у що й самі москвофіли не вірять уже), скільки на боротьбу з українством. Погути москвофільства стають на перешкоді поступовому українству Галичини підчас виборчої кампанії, се—як каже „Діло“,—його предсмертні судороги. Москвофільські заходи проти українства як найкраще розкрили карти москвофільської етики.

З одного боку вони кидають найгірші брехні на український національний рух, роблячи рівночасно фарисейський реванш в сторону українських діячів старшого покоління, налічуючи тим хоч по часті дескридитовати наш рух, а з другого боку лаяються як голі пси до поляків, протиставляють свій консервативний радикалізм українських партій, роблять зовсім образливим полякам побороти українство, лиш щоб поляки привили їх до своєї ласки і помогли вибрати д-ра Дудакевича, який—обіцяють вони—найкраще з всіх усіх уміє поводити українців.

Так здемакувати їх, як вони самі себе здемакували, справді ніхто инший не поспрашив би.

Нехай же се москвофільське самоздемакування, доконе в 6-тих предсмертних судорогах, буде дарою нашим партіям в дві вибори. Москвофільський парост на наш національний організм дійшов уже до того паталогічного стану, що мусять замислити і теперішнє життя його, се не життя, а болізне передсмертні судороги. Нехай же український народ змилюється над ним при виборі і використати його передсмертні муки. Провалення москвофільських кандидатів буде справжнім gnaedenstoss'ом для галицького москвофільства.

Читачі наш, певно, пригадують с-бі статтю проф. М. Грушевського з приводу проекту польської автономії, уміщеної 21 квітня на сторінках „Ради“.

В цій статті наш шановний учений протестує проти поділу народностей Росії на дорізі й недорізі і проти виділення сирива польської автономії з посеред інших, стоячи на тим пункті, що автономія єсть не премія „за трудолюбие і искусство“, а основа правильного розвитку політичного й культурного життя.

Як то буває у нас завжди, російські поступові газети, навіть місцеві, київські, що оди оди були питання про проект польської автономії спеціальні рубрики, промовчали статтю проф. Грушевського, котра являється висловом погляду на польську автономію цілком нашого громадянства, за те відгукнувся у „Новому Времени“ д. Філевич, той самий професор варшавського університету, що для „Нов. Врем.“ служив спеціалістом од польсько-українсько-російських справ.

Стата Філевича, не дивлячись на її популяну форму, не вважаючи на деякі її курйози, які навіть чудно слухати з уст професора історії (в роді того, наприклад, що „єдність і неподільність держави виявляється тільки в єдності верховної влади, через особу монарха“), на своєрідній шпандульці автора, не вважаючи на це все, кажемо, стата ця має в собі зерно справедливої думки, що перед політичним думком російського громадянства стоїть зараз завдання великої ваги—погодити ідею признаного маніфестом 17 октября рівноправства окремих громад, до якої б народності вони не належали, з справдливими й неупередженими державними бажаннями й правами народностей, яко колективних одиниць.

І що завдання пристосовання загальнодержавних і місцевих потреб може бути виконане успішно тільки при уважному відношенню до дійсних потреб життя і становища окремих народів в різних частинах держави.

Д-й Філевич цілком поділяє думку проф. Грушевського про несправедливість відокремлення справи польської автономії, що при цьому львівсько-київський діяч висуває права українців і пропонує їм звязати свої домагання з бажаннями й інтересами инших „ведержавних народів“, це цілком зрозуміло польська автономія не може не викликати питання про становище инших народностей. Самі поляки не добре розуміють і недурно ж вважають „проклятьем“ своєї автономії природу звав її з питаннями про инші народності. Справді, коли вже порушати основні закони для прекрасних очей поляків, то чому ж не зробити цього й для українців, литовців, естів, латвійців, не кажучи вже про грузинів. З цього боку слова д. Грушевського заслуговують найбільшої уваги.

Але було б занадто поспішно зробити такий висновок, що д. Філевич стоїть за автономією для всіх народів Росії на однакових підставах; виявляється, що з автономією звязки будуть звязані політичні тенденції, аеро домагання, а через те й розв'язок. Така вже суть поняття автономії. Ново зародилося в тумани політичної смуги, і тільки політичний розум може її розв'язати.

Добавляючись до такого мудрого висновку, д. Філевич признає, що єдність держави може зберегти тільки російська мова, яко однією можливі орган взаємних відносин усіх російських громад, незалежно од їх походження і місця перебування, яко право кожного громадянина, яко б не було народності, що захищає його реальні інтереси на всякому місці російської держави.

Ми не будемо більше знайомити наших читачів з перлами логіки й політичної мудрости варшавського професора. Не можемо тільки знову не висловити свого жалю над тим, що монополію знакомити російське громадянство з українською політичною думкою беруть такі добродії, як пан Філевич,—очевидно через те, що не мають собі конкуренції на старинках поступової преси.

Деж ті міліонні прихильників, питає „Русское Слово“, якими хвалилися чорноштенці перед своїм з'їздом? Монархічна демонстрація вийшла зовсім невдачно, непроста помилю, вишиюши слабістю „союза русского народа“. На сторінках „Московских Ведомостей“ „Русского Знамені“ можна було до схочу балкати про міліонні прихильників—ніхто провіряти не віде. Не шідуть провіряти і в канцелярії „союза рус. народа“, де ті міліонні може й зазначені на папері. Але д-й Грінгмути знають справжню ціну вигукам „Русь іде! За нами міліонні!“ На що ж було розкривати, що під міліонами „Русь“

союзники розуміють тих невеликих панків, що 26 квітня бігали по юрбі, що дивилися на процесю і галуєвали „геть шапки!“

Ні, нема міліонів у „союза“. Просто через те, що для міліонів не потрібні ті промови, які виголошуються зараз на монархічному з'їзді. Їм потрібна правда і дійсна знамо га в народному лихові, а не діки й руйнівні промови ріжних лілодіарів.

Ми не знаємо, чим керувались, дозволяючи монархічні демонстрації та з'їзди, що приймають значально не тільки антиурядовий, але й антидержавний напрям, але можемо запевнити, що ці демонстрації та з'їзди антрюхи не зміцнюють „патріотизм“ в народі, а вносять тільки смуту в душу російської людини. Правори, корови, адреси—з одного боку, лілодир, його божественні промови й вигук, що динуть насильством, „геть шапки!“—з другого. Це протиріччя не зробить послушні „союза“.

Треба зазначити, що літній поліції „истинно-русских“ вагає дуже ослабли. Сила їх була уряді. Тепер і уряд од них відкинувся. Та й зрозуміла річ—кому приємо мати такого приятеля, що не вміє пристойно поводитися і тільки компромітує приятеля...

Державна Дума після короткої перерви знову приступає до роботи. „Товарище“ констатує, що все вона застає по старому. По старому в діяльності уряду нема ніякої правомірності і це також впливає на парламентську роботу, викликаючи в ній хитання, поминали й невеличкі. Всі думські партії, крім тих, що свідомо стараються „зирвати“ Думу, роблять у не від них залежне, щоб діяльність народного заступництва вносила просвіток в народне життя і зоставалась в межах законної діяльності.

Соціально-демократи та соціалісти-революціонери працюють в думських комісіях, як справжні парламентарі. Трудовик утримується од клопотання проти контрпача поборників. Більшість запитає про самі обурюючі факти робляться звичайно як по західно-європейським палатах спокійно й обміркованово мовлять себе народними заступниками. Н-пружею увагою до предмету зв'язати парламент, критичним, але повним довір'ям відношенням до загальної тактики, стриманістю в оцінці окремих невдачливих кроків—крайня підтримує свою Думу.

За короткими вакаціям починається знову страданні дні. Чи доведе в-ни пр-влять-ий Дума готова в услово разі працювати, не покладаючи рук. На черзі стоїть багато законодатних питань першорядної ваги. Ні на хвилину не скотили з черги провакаційні вичини крайньої правлі. В ті бор-тлі, що починається, широкі круги громадянства будуть на стороні тих, хто—справді може називати себе народними заступниками. Н-пружею увагою до предмету зв'язати парламент, критичним, але повним довір'ям відношенням до загальної тактики, стриманістю в оцінці окремих невдачливих кроків—крайня підтримує свою Думу.

Державна Рада.

Засідання 1 мая.

Засідання починається в другій годині дня.

Предсідателює Акімов. Має йти балачка з приводу двох статей доклада комісії про внутрішній розпорядок, бо ці статті не суперечать законам, через що сенат не може опублікувати прийнятий Радою наказ. Ці статті про запрошенні до комісії ради експертів, і про призначення міністром строка, в який повинні складатися законопроекти, що виявляють з почину Державної Ради.

Докладчик комісії князь Голіцин розказує про постанову комісії, яка тепер гадає, що статті треба з наказа викинути, і що треба признати за сенатом право розглядати наказ по суті.

Виявляють дові до дебати, в яких беруть участь Кобєко, Грім, Тімірязєв, Марушкін, Оболенський, Дурново, Сабуров, Корвин-Милевський, Щегловітов і Шеманов.

Кобєко говорить: сенат признає наказ обов'язковим для всіх тільки тоді, коли його вже повсюди опубліковано. Мотиви сената ті, що постанови наказу стосуються не тільки до членів ради, але і до инших осіб, а саме до міністрів, завідуючих відомством ради і присутній публіки. Кобєко каже, що сенат не прав. Діловодством керує державна канцелярія, далі публіки видано правила окреме; правда, міністрів трох обмежують в часі, але це обмеження не велике. Виходить, що сенат, доглядаючи за установою, над якою не має влади, признає постанови ради незаконними. Чи по правді це, що Державну Раду посадовлено на лаву підсудних? Цього питання комісія не зачепила, хоча це питання є самим важким для достійства високої установи.

Кобєко радить сповістити сенатові, через що рада признала потрібними обидві статті. Оратор вірить, що сенат переконається доказами ради і розсудливе наказ.

Грім, що підіслав з Камєльчюком особливу гадку комісії, доводив ту думку, що сенат не має права показувати раді. Наказ не закон, опублікування його річ другорядна. Наказ, прийнятий, має вже силу, закон же не має сили перше своєю опублікуванням. Далі рада і сенат, одиючи питання про законність, установи, що замагаються між собою, бо вони однаково компетентні. Між ними може вийти негода, коли не варто толкувати скорочено свої права і поширено чужі

Акімов заявляє, що далі засідання буде закритим, де буде вислухано особливе повідомлення. Представники преси і публіка виходять.

По Росії.

10 Пироговський з'їзд. Робота на Пироговському з'їзді йде дуже жваво. Член з'їзду поділявся на секції і кожна секція працює. Цікаво зазначити, що російська лікарська наука йде вперед, живе разом із громадським життям. Це ясно виявилось з доповідей на з'їзді. Значачучи це, газета "Товарищ" каже, що цього й треба було сподіватись, бо наукові робітники, звичайно, не могли сподіюватись від лікарських кабінетів та лабораторій саме тоді, як навуриги святили кулі і панувала смерть. Цікаво ще й те зазначити, що на з'їзді нема видатних, славнозвісних професорів та вчених. На з'їзді збиралось здебільшого звичайні невідомі робітники науки. На з'їзді не зроблено ніяких особливих спеціальних звітів, яких завжди сподіюються від лікарських з'їздів, але прте мало не кожний член з'їзду, по своїй спеціальності, почує чимало нового, цікавого. М.ж іншим дуже докладно розроблено питання, як лічити од скарлатини сиворотку та інших недужих радєм, рентгеновими "лучами" та инши. Окрім наукових лікарських питань на з'їзді йдуть суперечки на громадських, життєвих тем. Між иншим знято питання про те, щоб не бойкотувати лікарських посад, коли лікарі скликають зов. служби за їх політичні переслідування, бо тоді все лихо спадає на людей, що востаються без лікарської запомоги. Лікарь Нідорчик робив звіт про те, що лікарі беруть участь в карах на смерть. Секція, в якій зроблено це звіт про смерть, ухвалила таку постанову: "Визнаючи, що смертної кари не повинно зовсім бути, що смертна кара—лиходійство, секція знов і гаряче висловлюється за те, щоб скасована була кара на смерть назавжди, і каже, що лікарі, які бувають на смертних карах, роблять ганебний винок, що суперечить святим завданням лікарів: обороняти і зберігати життя людини". Такий політичний напрямок Пироговського з'їзду звернув на себе "ласкаву увагу московської адміністрації". Градоначальник покликав до себе почесного голову з'їзду професора Салазіна та професора Рейна і кавав, що з'їзд разразу збивається со своєю програмою на бік політичних (Тов.).

В мастинові народного посла. В мастинові "правого" депутата князя Урусова, в тульській губернії, згоріла князьєська економія з підвалу. Послав туди козаків. (Р'ць).

В "Крестах". В петербургській тюрмі, в "Крестах", нік не настане спокій. Начальство тюремне так поводитись з в'язнями, що треба сподіватись, що нового заколоту. Вигадки начальника тюрми Іванова спливають як із мішка. Останніми днями багатьом в'язням не дають обідати, не пускають на гуляння, на побачення; в багатьох камерах зовсім позакривали вікна. В неділю 29 априля сталася така пригода. До камери політичного Солов'янова зайшов старший доглядач Орлов і прочитав наказ од "начальника тюрми про те, що він "лимається вого". Солов'йов одразу подер папер, побив шибки в дверях і сказав, що будголодувати. Треба зауважити, що Солов'йов людина дуже нервна. Не що давно його побито дуже прикладами. Товариші боються, щоб часом він не збожевовав. (Тов.).

Телеграма. 28 априля на з'їзді монархистів у Москві прочитано було прислану через моск-вського генерал-губернатора ось яку телеграму од Царя: "Щиро дякую членів ІV загально-російського з'їзду "русских людей" за гаряче почуття любові і прихильності. Бажаю їм спокійно і користно працювати на користь нашої дорогої страдниць Родини". Цю телеграму прислано в одповідь на телеграму московського генерал-губернатора. В цій телеграмі є такі слова: "4-й з'їзд руських людей, що зібрався в Москві, прохав мене покласти до ніг Вашої Імператорської Величності гарячі широпідданські почуття і доказ їх того, що вони раді прислухуватись у всьому і завжди до останньої краплі крові любови-мому Монархові". (Р'ць).

З'їзд вірменської партії. Депутати вірменської партії "Дашнакцутюн", як сповідає газета "Товарищ", 30 априля одержали телеграму, в якій ванцано, що в Женеві відбувся четвертий з'їзд партії "Дашнакцутюн". На цьому з'їзді були присутні Кавказу, Туреччини, Персії, Болгарії та Англії. На з'їзді між иншим одголосно ухвалено постанову поміжнародного соціалістичного бюро про сполучення.

Дониклись. Події останнього константинопольського часу навіть монахи побороли красомльниками. Вночі 28 априля в Антоновецькому монастирі, в Новгороді, зроблено величезний трус. Поруч із монастирем стоїть духовна семінарія. І от цілий батальон солдатів оточив монастир. Була велика сила поліції, стражників. Прокурор, слідуватель та жандарми трусливі всіх загалом служителей монастирських та семінарських, але не знайшли нічого серйозного. Кажуть, що трус робили через те, що діли покоями ректора семінарії, знайдено бомбу. (Р'ць).

Наказ найсвятійшого синоду. В газеті "Товарищ" написано, що найсвятійший

сінод ще раз ствердив свій торішній наказ священникам і звелів їм не казати в церкві казанні про сучасні революційні події. Сільським священникам пропонують розказувати людям про те, як жили святі, які єсть моїм то що... Цікаво, чи матиме цей наказ які наслідки.

3 життя партій.

З'їзд російських соціал демократів. М. Горький приїхав до Лондону на з'їзд соціал-демократів, потай з Італії і пробув там увесь час, поки працюватиме з'їзд—10 днів. Резолюцію буде виготовлено напевно в ту неділю. Можливо, що гору візьмуть крайні фракції. Зараз у Лондоні збиралось 330 російських соціал-демократів. Попередні збори фракцій відбуваються вночі в неділю був між иншим, член Державної Думи—Алексінський. Він кавав, що Дума неустойлива тепер і що всі соціалісти повинні домагатись, щоб її розігнано було. Соціал-демократи засідають в будинку церкви в Св.Іллії. Вони увесь час таїлися з тим, де будуть збори, нікому не казали, але тим часом, коли в суботу ранком вони прийшли до церкви, то там заставили поліція сиділа увесь час на зборах випускала коротенькі звідомлення з того, що робилося на зборах. Англіїці дуже хитрі, щоб збори соціал-демократів відбувались прилюдно. (Р'ць).

Петербургський мітет соціал-демократів пропонував членам своєї партії не виступати в демонстраціях першого маю через те, що часто дуже ці демонстрації відбуваються через захід провокаторів. (Р'ць).

По Україні.

Київ. Першого маю на більшій частині київських фабриках та ремісничих підприємств не було роботи. Не робили майже всі друкарні, багато будочних. В місті день минав спокійно і поліції не довелося вживати ніяких "м'яръ".

"Кієв. М." повідомляє, що залізнична адміністрація дає роцію ремонтним робітникам зі станції "Київ І", які не прийшли на роботу 1-го маю.

Перед першим маєм в Києві було зроблено сіду трусів та арештів. В Бульварному участку арештовано контрольщик міської трамваю І.Ку Квятковську; в старокіївськ. уч. арештовано: В. Лру, А. Бритковського, Е. Динкевича, В. Скаржинського, Д. Горинського та А. Лукашевича.

1-го маю поліція зробила трус в студ. Паншина. Самог Паншина не було в квартирі. Поліція знайшла гектограф, першомайські прокламації, явти до збірвання жертв і порянку Паншина, яка на думку поліції свідчить про належність Паншина до партії анархістів-комуністів. Трохи згодом на Тимирязевській вул. поліція арештувала самого Паншина.

1 маю київський військовий суд розглянув справу Я. Білімовича. Білімовича обвинувачувало у розшищенні нападі на квартиру Сковлського у Києві. Суд присудив Білімовича на катургу на 10 літ.

"Русь" пише, що члена Державної Ради та Держ. Думи, що саме одне попернулася з київської поліції та волинської губернії, констатують, що у цих краях дуже мало надій на гарний урожай.

Політичні в'язні в бердичівській тюрмі переживають тяжкий час. На тому це скінчяться, а головне, коли скінчаться—невідомо, Поки що, з політичними пововатиться брутально, кожного дня грозять побити. Ненормальні стосунки з начальством виникли через такі причини. 26 квітня начальник тюрми поклявав до контролю політичного арештованого Мовшнізона і запропонував йому передатися в "уголовну" одежу. Мовшнізон потребував вилкати товариша прокурора, щоб вияснити чи мають під собою закону підставу вимагати начальника тюрми: тді його повалили на землю, почали бити, топтати ногами, і силою натягли на його арештнісний одяг. Після цього Мовшнізона вкинули в одиночну камеру. Мовшнізон почав голодувати. Товариші, довідавшись ардолю Мовшнізона, потребували, щоб він вилкати товариша прокурора та лікаря. Певна річ, що начальство одмовлялось пристати на вимаганя в'язнів, і рух серед політичних не спляється. (К. Гол.).

3 Чернігівщини. З м. Вороніжа пишуть: Чернігівський губернатор 2 маю виказав "пред'лов" губернії 12 чоловік тутешніх людей, а саме: колишнього депутата І. В. Тарасенка і його рідного брата Александра, братів Петра і Івана Харчків, братів Василія й Гаврила Таваців, Г. Власенка, Д. Макаренка, С. Гречку, Г. Чайку, доктора А. Т. Зелюнка і В. Ульбу. Всі ці люди в осені були арештовані за "участіє в союбствѣ"... і вивідані в Кралевоцькій та Глухівській тюрмах від одного до 3-х місяців. Не що давно поліція повідомляла, що "діло" скасовано і "надзор" знято, але одборид чернігівський губернатор несподіванно "респорядился" і вигнав і так вже за ніщо притиснутих людей з губернії. За відом же така кривда? Чорна сотня, що складається тут з злочив та п'яниць без міри радіє своєю посухивою. (Вл. кор.).

3 Полтавщини. Святкування першого маю відбулось у Полтаві дуже тихо: не було ні мітингів, ніяких інших зібрань, не чути було пісень,—мов усе вимерло. По фабриках і друкарнях (крім губернської друк.) не робили. На залізниці теж збирались не робити, але з ранку на київ-полтавську залізницю прибула рота москалів і сотня козаків, і страйку не було. Ст-ію "Полтава-Сортирочувач" теж було оточено козаками, які до півночі кляли вогонь у сусідньому лісі. На Зинківській дорозі було поприбавано на телеграфних стовпах червої прапори з словами "Геть самодержавство, хай живе свобода". Хоч святкування відбулось дуже тихо, проте на залізничних арештовано 8 чоловік. Вивоз пороскидано було багато, здебільшого "української соціал-демократичної робітничої партії". (Од вл. кор.).

Другий день не виходить "Полтавський Життя". Причина—непорозуміння між редактором та видавцем. Є чутка, що з 1-го іюля закривається й "Полтавський Вестник", бо редактор д. Іваненко "дуже втомився" в боротьбі проти революції. (Вл. кор.).

1 маю у Полтаву привезено законаного в кайдани Арипа Сандомирського. У город приведено Сандомирського під охороною: 20 козаків, 15 "конвойних", 6 городових, 2 приставів, 12 кіньох стражників і жандарського ротмістра.

Віде губернатор Кагернич повідомив власників друкарень, що вони повинні сповістити його про приїзди кожного робітника, який 1-го маю не прийде на роботу. (Вл. кор.).

1-го маю у Лублях заарештовано 46 чоловіків; з офіційних джерел одержано такі відомості: всі 46 чоловік поїхали на човнах і ввесь улі зробили мітинг, а потім почали "практическу" стрілку з революцій. Заарештованих загнали усіх у одну хату, де їм нічим було дихати. Почувлись крики, і рознеслась чутка, що арештованих б'ють. Викликали прокурора, який звелів вивести всіх на прогулку, а потім і зовсім увільнити. (Вл. кор.).

В м. Біляках, полтавської губ., на тисячному мітингу, правий депутат Дубовик, учасник депутатів правих у Царському селі, заявив, що він не є прихильником панів. Дубовик висловився також за рівні права євреїв; селяне доручили йому вимагати в Думі землі, волі й амністії. (Русь).

Нова ще в Росії інституція—"третейський суд"—за для усеуняя ріжних непорозумінь особливо поміж хазяїнами та робітниками, що далі добуває все більше те більше прихильників. В Лубнях, дякуючи всьому суд-і, багато вже волажено гострих справ, що виникли на ґрунті експлуатації праці капіталом, і покритвені завсідг знаходили в йому борони своїх зневажених прав. От і на днях відбувся у нас третейський суд поміж 4-ма робітниками-євреями з парового млина Каганова та самим Кагановим, з приводу розоту посаджінь роздано було усіх робітників, але останні погодились на тому, щоб їм заплачено за 3 місяці). Суд присудив заплатити робітникам по 125 карб. кожному. (Вл. кор.).

Заарештовано хлопця-газетаря, років 19, за агітацію проти "панів": хлопець, бачте десь то кавав, "що пані тепер усе посіял". Сю розмову почув шпиг і доніс "начальству", а те мерці заарештовало хлопця і одправило по етапу "по місту жителяства".

Недалеко од вокзала на поштаря, що віз до сотига пошту, четверо озброєних людей зробили замах, щоб пограбувати пошту, але злякались сторожі, що була поблизу, і втекли. Нікого не піймали. (Вл. кор.).

3 Таврії надходять сумні вісті. Після холодів ураз стала спека, селене не встигли упоратись з ярною. Озимина погана, на ярину погано впливає дужий вітер з Сходу.

Сімферопольські робітничі організації, за винятком привадикив, рішили святкувати перше маю. Адміністрація гроить вислати усіх, хто "знімає" з роботи.

2 маю в сімфер. окр. суді почнетесь розгляд справи про сімферопольський шогром. На оборонці погромщиків "союзники" запросили Булацеля. (Русь.).

3 Херсонщини. Вісімдесят чотирі члена одеського виділу "союза русьского народа" звернулося до генерал-губернатора, до члена Державної Ради Сухомлинова, до депутата Пуршкєвича, а також до голови монархічних партій з скаргою на вчинки ради одеського виділу "союза", вказуючи на силу злочинів, яких допустився рада, і вимагаючи не гайти ревизій грошових звідомлень. Автори скарги підкрєслюють, що безконтрольні вчинки ради, на чолі котрої стоїть Коновніцин, викликають рух серед "союзників", який загрожє цілковитим роспадом "союза", вказують, що число членів впроваджені останнього часу зокоротилося з двадцять тисяч д 2,000, і вимагаючи ревизії, сподіваються цим робом викрити і потягти до суду ввіяних. (Рус. Сл.).

Локаут правих професорів сплянявся. Центральний студентський орган запрошує студентів знати бойкот з професорів Левашова та Маньковського. Як і вдома, цей бойкот спричинився до страйку правих професорів. (Рус. Сл.).

нічі організації пропонують спокійно святкувати перше маю, ухилившись од мітингів та демонстрацій. (Рус. Сл.).

3 польського життя і газет.

"Kurjer Lwowski" виступив за статею, в якій доказує, що польським кандидатуром загрожує в Східній Галичині велика небезпечність з боку українців. Усе це сталося на думку "Kurjera" через необачну політику "Rady Narodowej", на що давно вже вказувала "Nowa Reforma" і "Kurjer Lwowski". Але,—як пише "Kurjer",—інші польські газети не звертали на це уваги.

Але реальне життя викинуло на денний світ факт, замінений у "Slowo Polskie" який ця газета назвала "сумним явищем". Річ у тому, що мина (волют) Волове (польське) ввєсла прохання до старости з 35 підписаними, повідомляючи, що признаючи трох уповноважених до виборців, заявляючи при тому, що подуть голоси за доктора Олєсницького (українця. Ред.).

"Slowo Polskie", яке з такою приємністю пише довгі трактати про східно-галицькі відносини, обмежується сухою заміткою про цей факт. Нещо-нальо демократичні дії не роблять ніяких політичних висновів, ніякого "mentis" що до своєї діяльної роботи. Ми вже писали і тепер у друге кажемо, що для поляків інтересно, щоб у всіх мішащих округах пройшли широ-демократичні кандидати з широким народвою ("Ludowym") суспільним програмом.

Таку політику диктує слаба національна свідомість селян у східній Галичині і радикальна течія української агітації, яка сьогодні обгорнула село, бо знаходить там вєзування користний ґрунт.

Радикальна течія оброта польського селянина, бо він ходить на українські віча враз з українцями і домагається про річі реальні, про які національно-демократичні діячі мовчать. Суспільна програма українських партій, переята широким рад-ка ізом, є далеко ближча до вимог польського селянина, ніж балаканина шхемопляків про "людовість і радикалізм". При тому на боці "польськості" стоять такі вікчємі люди, що здоровий селянський інстинкт з оглядом од їх одвертається.

Восьмий приклад од "Slowo Polskiego". У вище згаданому окрузі од імені "Rady Narodowej" виступає як кандидат граф Скарб-к, а з боку українців доктор Олєсницький. Яка політична програма доктора Олєсницького про це ми знаємо, бо він не є новий чоловік у політиці. Але спитаємо тепер називає "Rady Narodowej", що може сказати селянський граф Скарбек, окрім німощі оборони дворів, прихильності селянина во ім'я національних гасел до панів і "ксьовданів" і т. и?

І це є джерело того "сумного явища", про яке шильно мовчать національні органи.

Характерна істичка польських націоналістів і їх програми досить докладна. Сумніваемось тільки чи ті "польські селяне" єть справді поляки, а не українці—католіки. Це річ тим більше неспівна, що не тільки польські націоналісти, але й т. з. демократи систематично наших латинників вважають своїми.

За кордоном.

Голандія.

З історичного справозвідання голандської соціал-демократичної робітничої партії за р. 1906 бачимо, що до партії належало 167 організацій, в яких знаходилось 7,471 членів (в кінці р. 1905 було 150 організацій 6,805 членів). Прабуток партії був 14,313 флорейн (біля 11,400 карбованців), вдатки—13 тисяч флорейн. Партійна преса складається з головнього партійного органу щоденної газети "Het Volk", з наукового місячника, десяти тижневиків і одного двогажневника.

Окрім того жіноча організація видає місячник "Жінка—пролетарка", а організація молоді—свій місячник.

Із справозвідання бачимо також, що в партії істнує дві течії—реформаторська і революційна. На останньому партійному з'їзді, який відбувся скілька тижнів тому, частий марксист, доктор Гортстєр виступав проти партійного з'їзду і парламентської фракції, що заходяться в руках ревізіоністів. Він закидав ревізіоністам, що вони наближаються до мішанських демократів, одкидають тактику німецької соціал-демократії, а приймаючи тактику французьких радикалів і незалежних соціалістів. Гортстєрові отповідав член партійного заряду Трейльстра, який рішучо запевнював, що партія не має нічого спільного з мішанськими партіями.

Він доказував, що ревізіоністи стоять також на ґрунті марксизму, але рівночасно бажать добитись практичних реформ, хоч і не вважають цих реформ за остаточну мету соціал-демократії. В кінці кінців величезною більшістю прийнято резолюцію ревізіоністів, прихильду до партійних органів. Одноголосно прийнято другу резолюцію, в якій говориться: "З приводу непорозуміння, які викликало постановою минулого року, з'їзд поясняє, що постановою ця не обмежує партійної критики та що кожний член партії має право виступати проти того, що він вважає не згідним з нашими принципами.

Однак з'їзд вимагає, щоб у кожній такій критиці уникати зайвих гострих форм і щоб кожний мав поперед усього на меті добро партії".

Після цієї постанови, для доброго прикладу, Ван-дер-Гес оновивши, що він не ширитиме брошури, яку марксисті мали видати проти ревізіоністів, щоб не загрозувати суверенітету. Брошура буде видана тільки в 30 примірниках і роздана тільки членам заряду і парламентської фракції.

Угорщина. Венгерський уряд виконав скілька обіцянок з числа тих, які були зроблені Хорватам за піддержку, що виявили їх парламентські заступники провідаторам угорської коаліції в народній раді.

Хорватські газети називають ці уступки добрим початком, частина угорської преси—лише не зрадою мадарської прапору з боку коаліції. Що примусило коаліцію власне тепер згадати про свої обіцянки, невідомо. Можна гадати, що перед загальними австрійськими виборами, які прийнесуть з собою також рішення будучих австро-угорських відносин, мадари просто примушені були заспокоїти хорватів. Всі уступки тепер зроблені, просто впливають з принципів давно порушеної мадарями хорватської автономії і ніякі найбільше як зрачки того, чого хорвати були позбавлені. Усі друковані почтові бланки, листи і т. и. будуть тепер тільки з хорватськими написами, офіційною мовою на хорватських залізничних стане знов хорватська, хорватськими стануть і назви станцій. До хорватської адміністрації прийматимуться тільки хорвати (тепер 90 проц. хорватських урядовців—мадари). Частина грошей, висених в угорській бюджет буде вжита на потреби Хорватії.

Останні вісти.

(По телеграфу та з газет).

Петербург, 2 мая. В Царське Село їздив генерал-губернатор Герард, щоб одержати вказівки що до тронної промови, яку він скаже од імені Царя при одкрітті філяндського сейму.

"Росія" про "Р'ць" пише: "Обмілюємося зашепити кадєтську газету, що в програмі Московського монархічного з'їзду питання про диктатуру нема і цього питання на з'їзді обміркувають не будуть". Там часом в Москві повідомляють, що градоначальник клякав до себе Грінгмута і кп. Щербатова—через те, що на з'їзді так було знято питання про диктатуру і ухвалено з приводу цього особливу резолюцію. Щербатов, як виявляється, обіцяв, що про диктатуру нічого не міркуватимуть, і не додержав слова.

1 маю в петербургському окружному суді розбиралась справа про биття депутата першої Думи Сидельникова. Заступником його виступив присяжн. авд. Моргулес, а заступником городского—Булацель. Але не явились свідки і справу одкладено. При цьому Булацель заявив, що жде депутат Сидельников все одно не явиться, бо боїться виборців—чесних офіцерів, які загрожують збрєю.

2 маю в камеру слідувателя по особливу важним справам викликалось коло 60 колишніх депутатів у справі виборської відозви. В камері був ввесь презідіум першої Думи, окрім Муромцева й Набокова. Долгорукова, Винавера, Рутченка, Новгородцева, Бондарьова та ин.; обвинувачення було в 12 здоровеннях і крім того до них додано силу окремих справ про довєсення губернаторів, предводителей дворянств і земських начальників про діяльність колишніх депутатів на місцях, їх біографії та посвідчення поліцейських, що стежили за депутатами в Виборах. Підсудні заявили, що виборську відозву підписали, а інші пояснення дадуть на суді, й пороспівують, що розглянути слідчий матеріал. Слідуватель заявив, що після довга всіх підсудних та свідків буде визначено день суду.

Відомий монах Іліодор складає вже нову депутатку в Царське Село, до якої ввійдуть праві депутати й селяне волинської губ., що брали участь у монархічному з'їзді. На чолі депутатів буде сам Іліодор.

1 маю вночі зроблено трус в конторі журналу "Вестник Житня". Конфісковано 500 примірників № 5 журналу.

Є чутка, що надавши охороу в Петербурзі та Москві є думка залишити це на далі.

За кандидата на командуючого військом петербургського округу вважають Куропаткіна.

Через те, що набралось сила політичних справ в петербургській судовій палаті, літніх вакацій не буде.

Є чутка, що доклад Таубе про бакінські події не задовольняє сфери.

З наказу П. Століпніна складається список місцевостів, городів та містечок, які обявлено на виключному стані.

По офіційним відомостям в Петербурзі страйкувало 1-го маю більш, як 98 тисяч душ.

Леонид Андрєєв позиває головне управління по справам друку, щоб воно сслати йому ті траги, які стались через заборону виставляти йому пьєсу "Життя чловєка".

"Віржев. Вѣдом." повідомляють, що голова центрального комітету "союза 17-го октябрия" Бучков через те, що він уже не має великого впливу, виходять з спілки.

По відомостям міністерства хліборобства й землеустроєства минулого року вивезено хліба коло 540 мільйонів пуд. За останне десятиліття більш за цю цифру вивезено було тільки р. 1905.

Петербург, 3 мая. Є чутка, що генер. Ренненкампф назначать на якусь важну посаду.

2 маю дуже серйозно заслаб міністр фінансів Коковцев. На засіданні ради міністрів з ним стався припадок; його було одвезено додому. Дома припадки ще були. Скликано негайно консіліум.

Лікарі визнавали, що становище міністра небезпечне. Коло хорого день і ніч сидять два лікарі.

В останні часи столична поліція звернула увагу на діяльність партії "Росія"

